

han betegne dette paa en saadan Maade, som om dette var en ganske specifik Opgave, som Regjeringen havde stillet sig fremfor alle andre Opgaver; ja, jeg skulde tage meget feil, om ikke en af de Herrer, som udtalte sig — jeg erindrers ikke, om det var den ærede Ordfører —, endog tilspøiede: „Ministrene selv“. I ethvert Fald er det sikkert, at jeg har set denne Paastand fremtræde i et Blad, som staar det ærede Medlem meget nær, hvor man netop pointerer dette, at Hensigten med Lønningsloven var at skaffe Ministeriet og dets Benner en højere Lønning. Ja, det er rigtigt; det er en af de Opgaver, som Regjeringen ikke kan opgive: at skaffe Lønninger, der passer til Liden; men det er ikke Hensynet til Benner eller Nøenner og endnu mindre til sig selv, der gjør sig gjældende. Det ærede Medlem (S. A. Hansen) siger „Om.“, men jeg benægter paa det Bestemteste, at han har den fjerneste Berettigelse til at mene, at disse Lønningslove ere fremkomne for at skaffe Regjeringens Medlemmer noget som helst Tillæg. Det maa være enhver Regjerings Opgave at skaffe Embedsmændene en saadan Stilling, at de overhovedet kunne leve; thi Landet er ikke tjent med, at de gode Kræfter i Befolkningen trække sig tilbage fra Embedsvirksomheden, og Landet er ikke tjent med, at man stiller Administrationens Embedsmænd paa saadanne Vilkaar, at man derved blotter dem og udsætter dem for Fristelser, som man desværre ser have fundet Indgang paa mange andre Steder. Jeg tror, at de Herrer maa betænke, hvilket Gode vi have i de Embedsmænd, som vi nu have, og at vi ikke skulde vægre os ved en Forbedring af deres Lønninger, saaledes som Forholdene kræve det. — Man har endvidere gjentagne Gange forpæret det foreliggende Forslag som Noget, der var vidt forskjelligt fra, hvad der forelaa ifjor. Ja, det er noget Andet, men dette Andet er, at det er flettere. Hvorvidt Forslaget kunde optages paa Finansloven eller ikke, er for saa vidt ganske det Samme; men ifjor var der med Hensyn til Spørgsmaalet givet aldeles faste, bestemte Regler under Lovsform for, hvorledes Bevillingen skulde anvendes, i Mar derimod hævder man, at Finansudvalgets Betænkning skal afgive den Lov, hvorefter Bidragene skulle fordeles. Jeg finder her Anledning til at bemærke, at det ærede Thing kan være ganske rolig for, at Regjeringen ikke vil anvende disse Penge, naar man ikke var enig med Udvalget om de Betingelser, hvorunder de skulde anvendes; men det bliver i Reglen jo det Samme som, at slet Intet bliver bevilget. Naar man synes at have taget mig ilde op, at jeg sagde, at det endnu ikke var kommet saavidt hertilands, at der ikke behøvedes Regjeringens Samtykke til, at en Lov fik Lovskraft, saa siger jeg, at de Herrer selv have fremkaldt dette; thi De have som aldeles ubetinget Sætning sagt, at det var fuldkommen tilstrækkeligt, naar Finansudvalget i sin Betænkning

havde angivet Maaden, hvorpaa Betsbet skulde anvendes og der dertil sluttede sig en Bøtoring over Vindringsforslag. Dette staar at læse med aldeles tydelige og klare Ord. Det er ganske vist idag modificeret af den ærede Ordfører derhen, at det naturligtvis fulgte af sig selv, at noget saadant ikke kunde være gjældende, medmindre Regjeringen tiltraadte det. Men saaledes som det staar, har jeg fuldkommen Ret til at sige, at saavidt er det dog ikke kommet endnu, at den Sætning, som de Herrer have opstillet, er Lov i Danmark. Jeg har fremdeles ytret, at det, der her foreligger som en Hindring, er hverken Summerens Størrelse eller den rette Begrænsning, men det er, at de Regler, man vil have fulgt, ere af den Betsfænhed, at enhver Regjering maa betænke sig særdeles meget paa, om den tør paatage sig Ansvar for at benytte den medfølgende Bevilling. Jeg siger, at med den Tilstand, som vi nu have — og man er meget opfindsom og meget fin i sine Definitioner af Regjeringens Ansvar — maa enhver forstandig Regjering, saalænge den ikke veed, om den skal holde sig til Reglerne eller til Summerne, vægre sig ved at overtage Ansvar for Benyttelsen af en saadan Bevilling. Min ærede Sidemand (S. A. Hansen) sølte sig noget fornærmeth over, hvad jeg havde sagt, at han intet Begreb havde om det, hvorom der her handles. Jeg beider det ærede Medlem vel betænke, at han afbrød mig, og jeg beider ham fremdeles betænke, om det er saa ganske rigtigt, naar han sagde, at de høist lønede Embedsmænd Intet have at bestille. (S. A. Hansen: Det sagde jeg ikke!) Det ærede Medlem sagde vel ikke ganske dette, men hans Afbrudelse og hele Maade at udtrykke sig paa kunde ikke efterlade Tvivl om Meningen af hans Ord; han sagde, at det var de underordnede Embedsmænd, der havde det største og besværligste Arbejde. (S. A. Hansen: Ja det tror jeg.) Det ærede Medlem maa altsaa ikke tage mig ilde op, at jeg modfjoger ham. Men at det ærede Medlem ikke skulde have Begreb om Embedsmændenes Forhold, kunde jeg selvfølgelig ikke mene, dertil har jeg forhandlet med det ærede Medlem om altsor mange Lønningslovsforslag. Svad jeg imidlertid kan sige, er, at det ærede Medlem ikke har Kjendskab til, hvorledes Forretningerne fordele sig mellem de forskjellige Embedsmænd nu, efterat de nye Lønningslove ere traadte i Kraft, thi det kan ingen Andre end de, der leve i disse Forhold. (S. A. Hansen: Ja, det er noget ganske Andet!) Det tror jeg ikke, i alt Fald ønsker jeg at forstaa saaledes, som om jeg kun havde udtalt dette. Det ærede Medlem sagde fremdeles, og jeg hørte det med en vis Tilfredsstillelse, at han mente, at naar man havde forelagt de paagjældende Lønningslove til Revision, vilde Sagen have stillet sig ganske anderledes, thi da havde man haft en ganske anden Grund at forhandle paa end nu. Jeg svarede dertil, at det ærede Med-